

kan man vel endnu finde i disse Farvande; som det ses af statistisk Tabelværk, var der et i Ny-zeeland, et ved Selfstabsøerne — ja, jeg skal ikke trætte med Statistik, den gaar ud paa det, som jeg har angivet, at der praktisk taget ingen danske Skibe længere findes i de store Farvande. De ere forsvundne, medens der af norske findes mange. Jeg tror ikke, der i Fjor er passeret et eneste dansk Skib gennem Suezkanalen, medens der er passeret mange norske. Tidligere sagde man: Nordmændene have billigt Lømmerværk, de kunne bygge billigere Skibe end vi, og vi kunne derfor ikke konkurrere med dem. Det gælder ikke længere. De Skibe, Nordmændene sejle med, ere byggede af Staal og Jern, de fleste i Udlandet, og deraf flest i England. Jeg tror, at Tiden er kommen til, at der bør gøres noget for den danske Skibsfart, i alt Fald snarere gøres noget for at støtte den end for at gøre den Livet vanskelig; thi ellers vil den gaa yderligere tilbage. Den hamborgske Handelslaade vil i det Øjeblik, jea her taler, udviklomt omfatte 600,000 Tons Skibe af en Gennemsnitsstørrelse paa over 1000 Tons. Det danske Flag vil ikke vaje over mere end i det allerhøjeste 300,000 Tons, fordelt paa Skibe af en gennemsnitlig Størrelse paa nogle og firhundred Tons. — Det er det Materiale, man mener at kunne drive en Frihavnstrafik med her i Landet. Jeg tror, det er rimeligt at antage, at Skuffelsen vil blive stor; men vil man gøre noget for at skabe en saadan Trafik, maa man begynde med at skabe et Materiale, hvormed den kan drives; saa kommer Frihavnen nok af sig selv bagefter.

Jeg har med stor Tilfredshed set, at der i alt Fald er en subsidær Udset til, at Skibsafgiften endelig kan falde bort, nemlig, naar en Gang en Olfat bliver vedtagen; men desværre er det kun en subsidær. Den højtærede Finansminister har jo foreslaaet, at Skibsafgiften skal blive staaende uforandret, indtil en Olfat bliver vedtagen; imidlertid kan man jo leve i Haabet. — Den højtærede Finansminister fremsatte under Forelæggelsen af Lovforslaget en Bemærkning, som undrede mig noget, fordi det forekommer mig, at den ærede Minister med samme Bemærkning er kommen i Strid med adskillige Ting. Den ærede Minister udtalte: „Om at opkræve Skibsafgift i selve Frihavnen, kan der jo ikke vel være Tale, selv om man bevarer Skibsafgiften paa andre Steder“. Dette strider for det første mod det foreliggende Toldlovsforslag, thi deri kan jeg ikke finde noget, som vilde berettige Administrationen til ikke at opkræve Skibsafgift i Frihavnen.

Dernæst strider det mod en Udtalelse, som blev fremsat af den højtærede Finansministers højeste Embedsmand i Toldtaten under en Behandling af Sagen i Havneraadet, hvor vedkommende Toldembedsmand ikke blot havde medunderstrevet, men endog saa havde konciperet en Udvalgsbetænkning, hvori han udtalte, at det er en Selvfølge, at der i Frihavnen skal svares Skibsafgift ligesom i den øvrige Havn. Endvidere vil det stride mod Villighed, idet der ingen Grund er til at eftergætte Importørerne en Afgift, der maa betales i Landets øvrige Havne. Det vilde være en Ubillighed, fordi det vilde stille Konkurrenterne, som arbejde udenfor Frihavnen, saa ugunstig, at de bogstavelig ikke vilde kunne bestaa. Det er nemlig ikke med Handelsforhold som med andre Forhold, at man aldeles vilkaarlig kan yde Beskyttelse eller Understøttelse til den enkelte uden at skade de andre. Hvis det kunde tænkes, at den højtærede Finansminister kunde og vilde frigøre en enkelt Kommune her i Landet for alle Skatter og Afgifter, vilde han gavne denne Kommune uden dog at skade Nabo kommunerne eller de øvrige Kommuner her i Landet. Men saaledes er det ikke med en Afgift som Skibsafgiften: I det Øjeblik Brugerne af Frihavnen ere fri for Skibsafgiften, ville de, som ere saaledes stillede, at de ikke kunne benytte Frihavnen, være totalt ødelagte i deres Virksomhed, fordi de ikke kunne konkurrere med Frihavnsmandene. Handelsmandens hele Fordelel bestaar jo i Differencen mellem Varernes Indkjøbspris plus Omkostningerne og Varernes Salgsverdi minus Omkostningerne; men den Advance er nu tilbids ofte saa lille, at den ikke udgør saa meget som Skibsafgiftens Beløb. Det vil altsaa føre til, at omtrent hele Rjøbenhavns Handel vil blive jaget ud i Frihavnen. Det vil blandt andet ogsaa have den Følge for Staten, som i Rjøbenhavns Havn opkræver omtrent $\frac{1}{2}$ Million Kroner i Skibsafgift om Aaret, at den vil gaa glip af et meget betydeligt Beløb, 200,000 eller maaske 300,000 Kr. om Aaret; og ogsaa paa anden indirekte Side vil Staten lide Tab, idet Rjøbenhavns Havn vil miste en stor Del af sine Bolværksindtægter, og Statens Tilflugt til Dækning af Renten af Havnefastens Gæld vil derved vokse. Jeg tror ikke, at den Tanke, som den højtærede Finansminister har fremsat under Toldlovsforslagets Forelæggelse er korrekt eller gennemførlig; jeg vilde snarere sige akkurat det modsatte, det samme som en højtæret Toldembedsmand i Havneraadet udtalte, at det